

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002707 18 Кж 2
Бања Лука, 24.9.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као председника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужаног М. К. због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана члана 142. Кривичног закона СФРЈ, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву изјављеној на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002707 16 К 2 од 29.5.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.9.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002707 16 К 2 од 29.5.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002707 16 К 2 од 29.5.2018. године оптужени М. К. ослобођен је на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. Кривичног закона СФРЈ (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на жалбу није поднесен.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

У сегменту чињеничног стања првостепени суд је све одлучне чињенице правилно утврдио, тако да овај жалбени приговор није основан. Савјесном и детаљном анализом исказа саслушаних свједока, доводећи их у везу са са медицинском документацијом и налазом и мишљењем вјештака др Х. Ж. суд је извео правилан закључак о томе како није доказано да је оптужени починио

кривично дјело за које је оптужен. Сам догађај, онако како га описује оштећени, од његовог кретања кроз шуму и доласка на пут гдје су га „заробили“ дјечак са упереном пушком и његова мајка, разговора који су водили њих двоје, позивање мајке сину да га убије и појављивање оптуженог са његовим колегом који су га спасли од убиства, преузели и одвели у полицијску станицу гдје је задржан и каснија дешавања која суд утврђује не упућују на његово противправно лишавање слободе и заточење. Овај слијед догађаја потврђују исказ осталих свједока које суд цијени и на основу њих правилно изводи закључак да је оптужени поступао у оквиру полицијских овлашћења у датим околностима, да је оштећеног предао овлашћеним службеним лицима у ЦЈБ гдје је престала његова надлежност али и било која радња и одлучивање у вези одузимања предмета и даљег задржавања и лишавања слободе.

Што се тиче задобијених повреда оштећеног, конкретно прелома костију десног глежња, правилно суд цијени налаз вјештака судске медицине и писмену медицинску документацију која је послужила као основ за налаз и мишљење које је вјештак дао. Мање је важна чињеница да је документација у фотокопији а не у оригиналу од саме њене садржине. Ово из разлога јер се налаз који је дат у медицинској документацији не заснива на РТГ снимку као јединој поузданој основи за утврђивање повреде, није направљен нови РТГ снимак који би и по исказу вјештака једини могао да послужи за поуздано утврђивање стварне врсте, тежине повреда и механизма повређивања. Жалба овакав закључак неосновано подвргава критици кроз сугестију да је суд могао наложити допуну документације новим РТГ снимком и потом допуњавањем налаза вјештака. Ово из разлога јер не уважава чињеницу да у спису постоји изјава оштећеног како због здравственог стања не жели да се изложи РТГ зрачењу, да даје неодређене одговоре гдје се у последњем периоду лијечио („гдје сам се затекао“), што онемогућава овакву провјеру и упућује да за утврђивање ове чињенице треба примијенити начело *in dubio pro reo* којим се долази до закључка да није доказано постојање било какве, па ни тешке тјелесне повреде.

Код оваквог чињеничног стања, заснованог на правилно утврђеним одлучним чињеницама првостепени суд је правилно закључио како није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен, па га је ослободио од оптужбе. Потпуне, јасне и увјерљиве разлоге које је о томе дао као такве прихвата и овај суд, налазећи да су жалбени приговори упућени погрешно утврђеном чињеничном стању неосновани.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 327. ЗКП РС жалбу браниоца оптуженог одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић